

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/67/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612218095
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Cakoci
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612218095.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Cakociho a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Adriany Murínovej v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35807598, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 2C/175/2012-134 zo dňa 23.10.2014 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom žalobný návrh zamietol, návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa podala dňa 27.9.2012 na súde prvého stupňa návrhy, ktorými sa domáha od žalovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených súdom prvého stupňa, v ktorých žalobkyňa vystupovala ako oprávnená. V žalobných návrhoch uviedla, že ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmlúv o úvere) navrhla súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a súdny exekútor následne predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa žalobkyne k nesprávne úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že exekučný súd v exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS),
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15- dňovej lehote (žaloby označené NZZP),
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15- dňovej lehote (žaloby označené NP).

Uznesením č. 2C/175/2012-7, zo dňa 9.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012 súd spojil, poukazujúc na ustanovenie § 112 ods. 1 O.s.p., na spoločné konanie konania vedené na návrh žalobcu pod sp. zn. 2C/175/2012, 2C/289/2012, 2C/192/2012, 2C/267/2012, 2C/255/2012, 2C/253/2012, 2C/326/2012, 2C/261/2012, 2C/307/2012, 2C/251/2012, 2C/247/2012, 2C/233/2012, 2C/307/2012, 2C/226/2012, 2C/267/2012, 2C/215/2012, 2C/200/2012, 2C/187/2012, 2C/238/2012 s tým, že konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 2C/175/2012.

V žalobách, v ktorých žalobkyňa namietala zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS) uviedla, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu konal tak, ako by sám rozhodoval vo veci samej. Exekučný súd pritom nekoná o zrušení rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo vo vzájomnej žalobe. Z hľadiska princípu právnej istoty nemôže všeobecný súd zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného tam, kde neexistujú. Opravu rozhodnutí rozhodcovských súdov nie je možné využiť dodatočne potom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť. Exekučný súd tým, že nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu, vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi oprávnenou a dlžníkom. Na jednej strane existuje exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie zákonnej lehoty, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný a na strane druhej nie je možné zo strany žalobkyne iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, a to z dôvodu že existenciou rozhodcovského rozsudku je založená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá je neodstrániteľnou vadou konania. Majetkovú škodu si žalobkyňa v týchto žalobách uplatnila vo výške náhrady istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere. Zároveň si uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na vzniknutú ujmu. Nesprávny úradný postup súdu je takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie vymožitelnosti majetkového práva žalobcu.

Žalobkyňa v priebehu konania zadala objednávku na spracovanie znaleckého posudku na vyčíslenie výšky vzniknutej škody, v dôsledku skutočností v žalobe opísaných, za ktoré zodpovedá žalovaná. Znalecký posudok č. 1/2014 vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave.

V žalobách, ktorými sa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote (NZP) žalobkyňa uviedla, že je povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti do 15 dní odo dňa jej doručenia, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to zamietnutím tejto žiadosti, po uplynutí zákonom stanovenej doby. Žalobkyňa vyvinula úsilie, aby docielila vecný postup v exekučnom konaní, spísala a podala žiadosti o informáciu o stave konania, kde namietala porušovanie svojich práv márnym plynutím času a požadovala informácie o stave konania a oznámenie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia a to dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010 a v dňoch 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 podala sťažnosti na prieťahy v exekučných konaniach z toho dôvodu, že postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu takéhoto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzala z doktríny prijatej ústavným súdom podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660 eur. Žalobkyňa si preto uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobách, v ktorých namietala vydanie poverenia exekučným súdom pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP) taktiež poukázala na povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia a to vydaním poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali súdu postupovať

nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy, aj v týchto žalobách vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- eur a uplatnila si ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobných návrhoch ďalej žalobkyňa uviedla, že náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje z dôvodu, že márnym plytutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobkyne riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, riziku insolvenencie povinného. Ako ďalšie dôvody žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uviedla neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobkyne v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, čo vyvolalo u žalobkyne, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery. Zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobkyne, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobkyne, ale aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobkyne a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Rozsudok odôvodnil súd prvého stupňa tým, že účastníci konania sa na pojednávanie vo veci určené na deň 23.10.2014 nedostavili. U oboch mal súd doručenie predvolania riadne preukázané, lehota na prípravu na pojednávanie bola u účastníkov konania zachovaná. Žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila, nežiadala o odročenie termínu pojednávania. Žalobkyňa sa na pojednávanie nedostavila, podala návrh na prerušenie konania.

Súd v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, pričom pri rozhodovaní prihliadol na obsah spisu a listinné dôkazy.

Na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že žalobkyňa v konaní namietala nesprávny úradný postup exekučného súdu. Súd sa preto oboznámil s jednotlivými exekučnými spisami, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Žalobkyňa vo všetkých nižšie uvedených exekučných konaniach mala procesné postavenie oprávnenej a exekučnými titulmi v oboznámených exekučných veciach boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu. Spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol súdnym exekútorom predložený návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul a v niektorých prípadoch aj Zmluva o úvere uzavretá medzi oprávnenou a povinným, z ktorých podkladov bolo vo všetkých prípadoch zistené, že sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy.

Súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že z exekučného spisu sp. zn. 5Er/293/2011 (pripojeného k sp. zn. 2C 175/2012) bolo zistené, že dňa 20.7.2011 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému, Š. Y., pre vymoženie 65,83 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 04308/11, zo dňa 6.6.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.6.2011 a vykonateľnosť dňa 23.6.2011. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 12.9.2011.

Súd uznesením zo dňa 21.9.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.10.2011. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 25.10.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 31.10.2011.

Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 5Er/519/2011 (pripojeného k sp. zn. 2C 238/2012) bolo zistené, že súdny exekútor, JUDr. Rudolf Krutý, podal dňa 3.8.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre exekučný titul, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, č.k. SR 12977/09 zo dňa 28.7.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.8.2009 a vykonateľnosť dňa 27.8.2009 pre vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 968,23 eur proti povinnej, W. Z..

Súd uznesením zo dňa 12.8.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8.10.2011 žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti sumy nad 688,80 eur a úrokov z omeškania nad 9,50 % ročne zo sumy 688,80 eur od 28.3.2009 do zaplatenia zamietol.

Následne vydal poverenie číslo: 5810 061936*, zo dňa 12.8.2011 na vymoženie uloženej povinnosti istiny 688,80 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,50% ročne od 28.3.2009 do zaplatenia, trov konania 232,81 eur, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 83,40 eur, poplatku za vydanie poverenia 16,50 eur a trov exekúcie.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/551/2011 (pripojeného k sp. zn. 2C 289/2012) bolo zistené, že dňa 15.8.2011 súdny exekútor, JUDr. Rudolf Krutý, podal návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej, Z. Y., pre vymoženie 7 251,05 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 0265/11 zo dňa 5.5.2011.

Súd uznesením zo dňa 6.8.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.9.2012 návrh povinného na zastavenie exekúcie a na odklad exekúcie zamietol.

Uznesením zo dňa 24.3.2014 rozhodol, že vylučuje súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, exekútorový úrad Bratislava, Záhradnícka 60, z vykonávania exekúcie vedenej pod EX 8441/2011. Exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/519/2011 (pripojeného k sp. zn. 2C 192/2012) bolo zistené, že súdny exekútor, JUDr. Rudolf Krutý, podal dňa 3.8.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre exekučný titul, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, č.k. SR 12977/09 zo dňa 28.7.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.8.2009 a vykonateľnosť dňa 27.8.2009 pre vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 968,23 eur proti povinnej, W. Z..

Súd uznesením zo dňa 12.8.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8.10.2011 žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti sumy nad 688,80 eur a úrokov z omeškania nad 9,50 % ročne zo sumy 688,80 eur od 28.3.2009 do zaplatenia zamietol.

Následne vydal poverenie číslo: 5810 061936*, zo dňa 12.8.2011 na vymoženie uloženej povinnosti istiny 688,80 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,50% ročne od 28.3.2009 do zaplatenia, trov konania 232,81 eur, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 83,40 eur, poplatku za vydanie poverenia 16,50 eur a trov exekúcie.

Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 5Er/2/2010 (pripojeného k sp. zn. 2C 267/2012) bolo zistené, že súdny exekútor, JUDr. Rudolf Krutý, podal dňa 4.1.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre exekučný titul, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, č.k. SR 14672/09, zo dňa 12.9.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.11.2009 a vykonateľnosť dňa 26.11.2009 pre vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 2162,38 eur proti povinnému, L. R..

Súd prípisom zo dňa 12.1.2010 vyzval oprávneného na predloženie zmluvy o úvere a rozhodcovského rozsudku.

Uznesením zo dňa 17.5.2010 súd exekučné konanie zastavil, uložil oprávnenému zaplatiť súdному exekútorovi náhradu trov exekučného konania v sume 3,95 eur a náhradu trov exekučného konania povinnému nepriznal. Zo strany oprávneného bolo podané odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 4CoE/406/2010-19, zo dňa 29.7.2010 tak, že prvostupňové rozhodnutie zrušil.

Po doplnení podkladov súd uznesením zo dňa 23.2.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť rozhodol tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti úrokov z omeškania nad výšku 9% ročne od 7.7.2009 do zaplataenia a v časti istiny nad sumu 637,42 eur zamietol a dňa 23.2.2011 vydal poverenie číslo: 5810 056122* na vymoženie uloženej povinnosti istiny 637,42 eur s 9% úrokom ročne od 7.7.2009 do zaplataenia, trov konania 474,99 eur, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 125,12 eur, poplatku na vydanie poverenia 16,50 eur a trov exekúcie.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/597/2011 (pripojeného k sp. zn. 2C 255/2012) bolo zistené, že dňa 25.7.2011 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej, L. B.M., pre vymoženie 1135,87 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 03460/11, zo dňa 17.5.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 6.6.2011 a vykonateľnosť dňa 9.6.2011. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 13.9.2011.

Súd uznesením zo dňa 21.9.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.10.2011. Exekučné konanie bolo zastavené na základe rozhodnutia zo dňa 25.10.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.10.2011.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/864/2009 (pripojeného k sp. zn. 2C 253/2012) bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol dňa 7.11.2009 podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej, E. V., pre vymoženie 149,30 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 04153/09, zo dňa 30.9.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.10.2009 a vykonateľnosť dňa 22.10.2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 26.11.2009.

Dňa 3.12.2009 oprávnený bol vyzvaný na predloženie úverovej zmluvy a rozhodcovského rozsudku. Súd uznesením zo dňa 7.7.2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti úrokov z omeškania zo sumy 149,35 eur nad výšku 5% ročne od 23.12.2008 do 22.7.2009, zo sumy 139,35 eur nad výšku 9% od 23.7.2009 do zaplataenia zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 6.8.2010. Dňa 7.7.2010 súd vydal poverenie číslo: 5810 036862 na vymoženie uloženej povinnosti istiny 149,35 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 23.12.2008 do 22.7.2009, s 9% úrokom ročne zo sumy 139,35 eur od 23.7.2009 do zaplataenia, trov konania 102,26 eur, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 38,80 eur, poplatku za vydanie poverenia 16,50 eur, trov exekúcie.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/458/2009 (pripojeného k sp. zn. 2C 326/2012) bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol dňa 2.7.2009 podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej, L. U.D., pre vymoženie 616,66 eur s príslušenstvom eur na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 01447/09, zo dňa 22.5.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8.6.2009 a vykonateľnosť dňa 11.6.2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 6.8.2009.

Uznesením zo dňa 3.10.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.10.2011 súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie o zastavení exekučného konania bolo vydané dňa 4.1.2012 s nadobudnutím právoplatnosti dňa 10.2.2012.

Oprávnený listom zo dňa 13.8.2009 bol vyzvaný preložiť úverovú zmluvu a rozhodcovský rozsudok, na čo reagoval žiadosťou o informáciu o stave konania listom zo dňa 18.11.2009. Oprávnený následne listom zo dňa 20.11.2009 bol vyzvaný na predloženie listinných dôkazov. Oprávnený listom zo dňa 7.12.2009 považoval žiadosť konajúceho súdu na predloženie požadovaných listín za neopodstatnenú a trval na vydaní poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd uznesením zo dňa 17.12.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 31.7.2010 žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Oprávnený podal odvolanie o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 2CoE/36/2010-23, zo dňa 31.5.2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa bolo potvrdené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.7.2010. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 26.7.2010 a nadobudlo právoplatnosť dňa 29.7.2010.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/161/2012 (pripojeného k sp. zn. 2C 261/2012) bolo zistené, že dňa 7.3.2009 bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému, T. Z., pre vymoženie 610,79 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 09482/08, zo dňa 14.10.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.11.2008 a vykonateľnosť dňa 6.11.2008. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 6.4.2009. Pod číslom: 5810 046969 bolo vydané poverenie v zmysle návrhu dňa 21.4.2009.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/824/2010 (pripojeného k sp. zn. 2C 307/2012) bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej, U. D., pre vymoženie 367 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 06293/10, zo dňa 27.7.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.8.2010 a vykonateľnosť dňa 19.8.2010. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 19.12.2010.

Súd uznesením zo dňa 4.3.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.3.2011. Exekučné konanie bolo zastavené na základe rozhodnutia zo dňa 13.4.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.4.2011.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/856/2009 (pripojeného k sp. zn. 2C 251/2012) bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému, F. E. - NANAZA, pre vymoženie 3 792,07 eur s príslušenstvom eur na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 13364/08, zo dňa 9.7.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.8.2009 a vykonateľnosť dňa 6.8.2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 23.11.2009.

Uznesením zo dňa 29.7.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.1.2011 súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Oprávnený podal odvolanie o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach dňa 30.11.2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.1.2011. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 1.2.2011 a nadobudlo právoplatnosť dňa 4.2.2011.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/101/2009 (pripojeného k sp. zn. 2C 247/2012) bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol dňa 10.2.2009 podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej, R. F., pre vymoženie 199,84 eur s príslušenstvom eur na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 10230/08, zo dňa 21.10.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 1.12.2008 a vykonateľnosť dňa 4.12.2008. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 9.3.2009.

Súd vydal poverenie číslo: 5810 046575 zo dňa 13.3.2009.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/484/2011 (pripojeného k sp. zn. 2C 233/2012) bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol dňa 17.5.2011 podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej, Y. B.D., pre vymoženie 1 282,97 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 02841/10, zo dňa 26.4.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.5.2010 a vykonateľnosť dňa 20.5.2010. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 21.7.2011.

Súd uznesením zo dňa 4.8.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.8.2011. Exekučné konanie bolo zastavené na základe rozhodnutia zo dňa 28.9.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2011.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/301/2009 (pripojeného k sp. zn. 2C 226/2012) bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému, G. B., pre vymoženie 836,46 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 13296/08, zo dňa 16.1.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť

dňa 23.2.2009 a vykonateľnosť dňa 26.2.2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 3.6.2009.

Súd uznesením zo dňa 15.12.2009 rozhodol tak, že exekučné konanie zastavil, oprávneného zaviazal zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekučného konania v sume 3,95 eur a náhradu trov exekučného konania povinnému nepriznal. Rozhodnutie bolo uznesením odvolacieho súdu zo dňa 31.8.2010 zrušené a vrátené na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Uznesením zo dňa 31.3.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.4.2011 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti úrokov z omeškania nad výšku 8,50% ročne od 13.9.2008 do zaplataenia a v časti istiny nad sumu 365,80 eur zamietol. Uznesením zo dňa 9.5.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.5.2011 súd exekučné konanie v časti vymoženía istiny nad sumu 365,80 eur a v časti nad výšku 8,50% ročne od 13.9.2008 do zaplataenia zastavil. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 15.12.2009.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/301/2009 (pripojeného k sp. zn. 2C 226/2012) bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému, G. B., pre vymoženie 836,46 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 13296/08, zo dňa 16.1.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.2.2009 a vykonateľnosť dňa 26.2.2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 3.6.2009.

Súd uznesením zo dňa 15.12.2009 rozhodol tak, že exekučné konanie zastavil, oprávneného zaviazal zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekučného konania v sume 3,95 eur a náhradu trov exekučného konania povinnému nepriznal. Rozhodnutie bolo uznesením odvolacieho súdu zo dňa 31.8.2010 zrušené a vrátené na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Uznesením zo dňa 31.3.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.4.2011 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti úrokov z omeškania nad výšku 8,50% ročne od 13.9.2008 do zaplataenia a v časti istiny nad sumu 365,80 eur zamietol. Uznesením zo dňa 9.5.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.5.2011 súd exekučné konanie v časti vymoženía istiny nad sumu 365,80 eur a v časti nad výšku 8,50% ročne od 13.9.2008 do zaplataenia zastavil. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 15.12.2009.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/322/2009 (pripojeného k sp. zn. 2C 200/2012) bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej, F. P., pre vymoženie 439,26 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 09556/08, zo dňa 14.10.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.11.2008 a vykonateľnosť dňa 21.11.2008. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 15.6.2009.

Súd uznesením zo dňa 21.4.2010 rozhodol tak, že exekučné konanie zastavil, oprávneného zaviazal zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekučného konania v sume 3,95 eur a náhradu trov exekučného konania povinnému nepriznal. Rozhodnutie bolo uznesením odvolacieho súdu zo dňa 31.8.2010 zrušené a vrátené na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Uznesením zo dňa 14.12.2010 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti istiny 357,60 eur a v časti úroku z omeškania nad výšku 8,50% ročne zo sumy 306,72 eur od 22.8.2008 do zaplataenia zamietol.

Uznesením zo dňa 11.2.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8.3.2011 súd exekučné konanie v časti vymoženía istiny 357,60 eur a v časti úrokov z omeškania zo sumy 306,72 eur nad výšku 8,50% ročne od 22.8.2008 do zaplataenia zastavil.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/668/2010 (pripojeného k sp. zn. 2C 187/2012) bolo zistené, že u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol podaný návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnému, L. Ž., pre vymoženie 126,79 eur eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 01080/10, zo dňa 18.3.2010, ktorý nadobudol

právoplatnosť dňa 6.4.2010 a vykonateľnosť dňa 9.4.2010. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 7.10.2010.

Súd uznesením zo dňa 16.12.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 5.1.2011. Exekučné konanie bolo zastavené na základe rozhodnutia zo dňa 25.1.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.10.2011.

Ďalej súd prvého stupňa citoval ustanovenia § 109 ods. 1, 2 O.s.p. a uviedol, že odaním zo dňa 17.10.2014 žalobkyňa opätovne podala návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jej ústavnej sťažnosti. V uvedenej sťažnosti napadla rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, ktorým tento rozhodol o tom, že sudcovia súdu prvého stupňa nie sú z prejednávania veci vylúčení. Žalobkyňa k návrhu pripojila aj kópiu sťažnosti na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 vety prvej Ústavy SR), ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (osobitne práva na nestranný súd zriadený zákonom), ktorá sa týka rozhodnutia uvedeného Krajského súdu v Košiciach. Ako dôvod prerušenia konania žalobkyňa uviedla ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

V tomto smere súd 1. stupňa konštatoval, že žalobkyňa ako účastník konania využila svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu prvého stupňa. O námietke zaujatosti uplatnenej žalobkyňou už v žalobnom návrhu nadriadený súd (t.j. Krajský súd v Košiciach) právoplatne rozhodol. Krajský súd v Košiciach sa pritom zaoberal všetkými dôvodmi žalobkyne, pre ktoré žiadala vylúčenie sudcov súdu prvého stupňa v danej veci. Rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4NcC/28/2012 zo dňa 22.10.2012 je tak viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania. Okrem toho ani opätovným preskúmaním návrhu žalobkyne nebolo zistené, aby všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka tejto veci bol v rozpore s ústavou, zákonom, alebo medzinárodnou zmluvou. Ústavná sťažnosť podaná žalobkyňou nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej.

Z uvedených dôvodov súd návrh žalobkyne na prerušenie konania opätovne zamietol.

Súd prvého stupňa ďalej citoval ustanovenia § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 1, 2, § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a uviedol, že predmetom prejednávanej veci je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobkyňa domáha poukazujúc na nesprávny úradný postup súdu prvého stupňa vo vyššie uvedených exekučných konaniach. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežne prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom. Žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobkyne jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to dňa 23.4.2012. V čase rozhodovania súdu už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí. Vzhľadom k tomu má súd za to, že žalobkyňa si splnila svoju povinnosť, keďže podala žalovanej pred podaním návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom súd nemal preukázané, že by nárok žalobcu na náhradu škody alebo jeho časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení tiež uplatnila námietku premlčania nároku žalobkyne na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo ani v jednom prípade, žalobné návrhy boli podané v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby.

V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 2C 175/2012, 2C 238/2012, 2C 255/2012, 2C 233/2012, 2C 226/2012 (žaloby označené žalobkyňou ako ISTINA RS) žalobkyňa namietala nesprávny úradný postup spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 2C 192/2012, 2C 326/2012, 2C 307/2012, 2C 215/2012, 2C 187/2012 (žaloby označené žalobcom ako NZP) o nerozhodnutí o jej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15-dňovej lehote. V daných veciach 3-ročná premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

žalobkyni resp. jej právnomu zástupcovi v exekučných konaniach, keďže až vtedy sa žalobkyňa mohla dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí súdneho exekútora. Z exekučných spisov pripojených k uvedeným konaniam pritom bolo zistené, že o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté súdom prvého stupňa ako súdom exekučným v priebehu roku 2010 a 2011. Žalobné návrhy boli žalobkyňou na súde prvého stupňa podané dňa 27.9.2012 t.j. vo všetkých uvedených veciach v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby.

V konaniach pôvodne vedených pod sp. zn. 2C 289/2012, 2C 267/2012, 2C 253/2012, 2C 261/2012, 2C 251/2012, 2C 247/2012, 2C 200/2012 (žaloby označené žalobcom ako NP), v ktorej žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote súd uvádza, žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci 2C 261/2012 bola doručená súdu dňa 6.4.2009, poverenie vydané dňa 21.4.2009, vo veci 2C 247/2012 doručená žiadosť dňa 9.3.2009, poverenie vydané dňa 13.3.2009 teda v zákonnej 15-dňovej lehote.

Vo veci 2C 267/2012 žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 4.1.2010, žiadosti o vydanie poverenia bolo čiastočne vyhovené po predložení požadovaných dokladov a po rozhodnutí odvolacieho súdu a poverenie v zákonom rozsahu bolo vydané dňa 23.2.2011. Analogický stav bol zistený vo veci 2C 253/2012, žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu 26.11.2009, po doplnení dokladov návrh na vykonanie exekúcie čiastočne zamietnutý 7.7.2010 a v zákonom rozsahu vydané poverenie na vykonanie exekúcie dňa 7.7.2010. Vo veci 2C 251/2012 žiadosť doručená súdu 23.11.2009, ktorá bola uznesením zo dňa 29.7.2010 zamietnutá. Vo veci 2C 289/2012 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a exekučné konanie bolo zastavené. Vo veci 2C 200/2012 žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 15.6.2009, návrh na vykonanie exekúcie bol čiastočne zamietnutý uznesením zo dňa 14.12.2010 a v povolenom rozsahu bolo vydané poverenie dňa 14.12.2010.

K samotnému nároku žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy súd uvádza, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je súčasné splnenie troch podmienok a to preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody, t.j. majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch resp. nemajetkovej ujmy a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Nesprávny úradný postup spočíva v akejkolvek činnosti určitého štátneho orgánu spojenej s výkonom jeho právomoci ak v súvislosti s ňou dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie resp. oneskorené vydanie rozhodnutia dôsledkom porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, teda nečinnosť štátneho orgánu. Škodou je majetková ujma predstavujúca zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. Charakter majetkovej ujmy má aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v súvislosti so zmarením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v exekučnom konaní. O príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak medzi nesprávnym úradným postupom resp. nezákonným rozhodnutím a škodou je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne.

Podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupom vo veciach, ktoré boli tunajším súdom spojené a sú vedené pod sp. zn. 2C/119/2012 malo dôjsť tým, že tunajší súd v exekučných konaniach, v ktorých mala žalobkyňa procesné postavenie oprávnenej:

1. zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS).
2. rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote určenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NZP)
3. vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 15-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NP)

V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 2C 175/2012, 2C 238/2012, 2C 255/2012, 2C 233/2012 2C 226/2012 žalobca namietal, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS). Žalobca poukázal na to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval exekučný titul nad rámec právomoci zverenej exekučnému súdu tým, že preskúmaval skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok.

Z oboznámených exekučných spisov pripojených k vyššie uvedeným konaniam bolo zistené, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté v celom rozsahu s výnimkou dvoch vecí sp. zn. 2C 238/2012 a 2C 226/2012 kde návrh bol čiastočne zamietnutý. Vo všetkých uvedených veciach exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu. Vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných titulov. Poukazujúc na ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., v daných prípadoch exekučný súd je nie len oprávnený, ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti súd poukazuje napr. na rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo 439/2012, sp. zn. 6Cdo 290/2012, či rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011. Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania tak nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Súd prvého stupňa mal tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevykonalosti istiny a jej príslušenstva, o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach exekučnými titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, žalobkyňa má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť takýto rozsudok prekážku res iudicata a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku, a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. V konečnom dôsledku, súdu je známe, že súdom prvého stupňa sú vedené konania, v ktorých je uplatnený nárok zo zmienek vystavených žalobkyňou v tomto konaní. Zmenky žalobkyňa postúpila na iný subjekt a pritom sa jedná o zmenky vystavené na zabezpečenie pohľadávok z úverových zmlúv uzavretých so žalobkyňou, o nárokoch ktorých už bolo taktiež rozhodnuté rozhodcovským súdom a taktiež už boli súdom prvého stupňa vedené exekučné konania v týchto veciach. Žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj v týchto prípadoch boli prevažne zamietnuté.

Okrem toho, že exekučný súd mal nie len oprávnenie, ale aj povinnosť preskúmať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok súd 1. stupňa uviedol, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Nezákonným rozhodnutím je akékoľvek rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom štátu, ale aj medzinárodnými zmluvami, ktorými je štát viazaný. Otázka nezákonnosti rozhodnutia nemôže byť riešená ako predbežná otázka v konaní o náhradu škody. O nezákonnosti rozhodnutia musí byť rozhodnuté príslušným súdom, ktorý rozhodnutie zruší alebo zmení a takéto rozhodnutie je pre rozhodovanie v konaní o náhrade škody záväzná. Oboznámením sa s exekučnými spisami, pripojenými k vyššie uvedeným konaniam, bolo totiž zistené, že ani jedno rozhodnutie tunajšieho súdu ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo vyššie uvedených veciach nebolo zrušené resp. zmenené pre nezákonnosť. Žalobca ako oprávnený v niektorých z uvedených exekučných konaní ani nevyužil svoje právo na podanie riadnych resp. mimoriadnych opravných prostriedkov.

Skutočnosť, že tunajší súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NZP), žalobca uviedol ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej

ujmy v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 2C 192/2012, 2C 326/2012, 2C 307/2012, 2C 215/2012, 2C 187/2012.

Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam bolo preukázané, že vo veci 2C 192/2012 žiadosť doručená súdu dňa 3.8.2011, po čiastočnom zamietnutí návrhu poverenie vydané 12.8.2011, vo veci 2C 326/2012 žiadosť doručená 6.8.2009 návrh na vykonanie exekúcie zamietnutý dňa 17.12.2009, vo veci 2C 307/2012 žiadosť doručená 19.12.2009 zamietavé rozhodnutie vydané dňa 4.3.2011, vo veci 2C 215/2012 zamietavé rozhodnutie vydané dňa 15.12.2009 a vo veci 2C 187/2012 žiadosť súdu doručená 7.10.2010 a uznesenie o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie vydané dňa 27.9.2012. Je pravdou, že k zamietnutiu žiadosti došlo po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia tunajšiemu súdu a to z dôvodu vyžadovania listinných dôkazov vzťahujúcich sa k meritu veci.

Vo všetkých uvedených exekučných konaniach však súdom po podaní žiadosti o udelenie poverenia boli žiadané správy resp. podklady od oprávnenej, ktoré museli byť súdom aj urgované a ktorých vyžiadanie a posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie t.j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie alebo žiadosť súdneho exekútora má byť zamietnutá. Okrem toho súd mal za to, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie, a teda nie v prípadoch zamietnutia žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo vo všetkých vyššie uvádzaných prípadoch. Súd zdôrazňuje skutočnosť, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde bolo potrebné, aby sa súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu, pred rozhodnutím zaoberal aj zmluvami o úvere, všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobkyne resp. zmenkami a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy, na základe ktorých bol vydaný exekučný titul. Uvedené teda okrem ustanovení Exekučného poriadku, bolo potrebné posúdiť aj podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS. Tu súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR č. I. ÚS 476/2012 podľa ktorého, nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR.

V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobkyňou v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia súdu prvého stupňa o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je potrebné uviesť, že žalobkyňa v konaní nepreukázala existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo priesťahy v daných exekučných konaniach, a teda nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti súdu v uvedených veciach. V žalobnom návrhu žalobkyňa uviedla, že vyvinula enormné úsilie, aby docielila vecný posun v exekučných konaniach a uviedla konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na priesťahy v konaní, ktoré boli z jej strany podané na súde. Podľa oboznámených Spr č. 22/2010, č. 34/2010 a č. 12/11 a to odpovedi na sťažnosti žalobkyne na priesťahy v konaní, sťažnosti žalobkyne boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V konaní bolo preukázané, že pri vybavovaní sťažnosti žalobkyne na priesťahy v exekučných konaniach vedených súdom neboli zo strany vedenia súdu konštatované priesťahy v konaní.

V neposlednom rade súd v súvislosti s priesťahmi v exekučných konaniach, na ktoré poukazuje žalobkyňa a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, poukazuje na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Súd prvého stupňa nemá právomoc konštatovať priesťahy v súdnom, a teda ani v exekučnom konaní. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nepredložila rozhodnutia príslušného orgánu o existencii priesťahov v daných exekučných konaniach a neprávomoc súdu na rozhodnutie o priesťahoch, má súd za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobkyne preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere teda žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno.

Pokiaľ sa týka konania vedeného pôvodne pod sp. zn. 2C 289/2012, 2C 267/2012, 2C 253/2012, 2C 261/2012, 2C 251/2012, 2C 247/2012 a 2C 200/2012 žalobca namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NP). Zistený skutkový stav opísaný v odôvodnení rozhodnutia.

V uvedených konaniach poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané až potom, čo súd opakovane vyzýval súdneho exekútora resp. oprávnenú na predloženie listín potrebných k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vo všetkých prípadoch správy boli žiadané v 15-dňovej lehote po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a tieto boli nevyhnutné na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora za účelom posúdenia exekučného titulu podľa § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Poverenia nebolo vydané v jednom prípade a to č. k. 15Er/595/09.

Teda aj v týchto prípadoch žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala existenciu nečinnosti resp. prietáhov pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní. Pokiaľ sa týka sťažností podaných žalobkyňou na prietahy v exekučných konaniach zo dňa 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011, ako už bolo uvedené podľa oboznámených Spr. všetky sťažnosti žalobkyne na prietahy v exekučných konaniach vedených súdom boli považované za neopodstatnené a tiež všeobecný súd nemá právomoc na posudzovanie existencie prietáhov.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti súd prvého stupňa konštatoval, že zo strany žalobkyne nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobkyne nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobkyne, jej návrh v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ sa týka žalobkyňou uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy súd napriek uvedenému konštatoval, že zo strany žalobkyne výška ním uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy nebola žiadnym spôsobom preukázaná, ani predloženým znaleckým posudkom č. 1/2014, ktorý súd hodnotí ako nedôveryhodný, jednostranne spracovaný, bez súčinnosti žalovanej a jej participácie, a preto súd pri rozhodovaní na predložený znalecký posudok neprihliadol.

Žalobkyňa v tomto smere nepredložila žiadne listinné dôkazy, nenavrholo žiadne dokazovanie, a teda v tomto smere taktiež neuniesla dôkazné bremeno.

O trovách konania rozhodol súd na pojednávaní konanom dňa 19.6.2014 podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná. Žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania v jej písomnom vyjadrení. V zákonom stanovenej lehote ale trovy nevyčísliła a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplývali. Vyčíslenie trov konania je nevyhnutné nie len u právneho zástupcu, ale aj u účastníka, ktorý nie je právne zastúpený. Ak účastník v stanovenej lehote trovy nevyčísli možno mu priznať náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu. V prípade, že zo spisu výška náhrady trov nevyplýva je súd oprávnený namiesto vyhláseného výroku o priznaní trov konania zmeniť tento výrok a účastníkovi náhradu trov nepriznať.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p. a navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkala súdu, že prejednala vec v jej neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Uviedla, že požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ súd prejednal za týchto okolností vec v jej neprítomnosti, odňal jej tým právo konať pred súdom. Namietala ďalej, že vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa. Meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. V čase rozhodnutia o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Žalobkyňa tvrdí, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom

rozhodnutí vychádzal, nemala možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, a tým došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a práva žalobkyne na súdnu ochranu. Nemala možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Sama nemala možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Namietala ďalej, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobkyni uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Vytýkala súdu, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Aj k týmto dôkazom získaným z vlastnej iniciatívy súdom mala mať žalobkyňa možnosť vyjadriť sa. Argumentovala ďalej, že ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby sa vyjadrila k žalobe, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne meritórne rozhodol. Nakoniec vytýkala nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti rozhodovania o skutočnej škode, kedy sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a ignoroval tvrdenia žalobkyne o škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštové a telekomunikačné výdavky. Z rozsudku súdu nie je zrejmá úvaha, na základe ktorej dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako chýbajú dôvody aj pri nemajetkovej ujme. Podľa jej názoru súd odôvodnil svoje rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobkyňa a žalovaná, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Vytýkala tiež súdu, že nebola poučená podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., pričom hodlal predložiť na pojednávaní dôkazy o výške škody.

Ďalej žalobkyňa namietala, že predložila znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý jednoznačne preukazuje vznik škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. nesprávnym úradným postupom, v dôsledku ktorého došlo k zníženiu jej majetku vo výške určenej posudkom. Ako vyplýva aj z uvedeného posudku, v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

Namietala tiež, že súd nevysvetlil svoj záver, že nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote a pre tento nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívny dôvod. Takto je jeho rozhodnutie vnútorne rozporné.

V závere uviedla, že ak bol súdu doručený návrh žalobkyne na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobkyne na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Poukázala pritom na judikatúru krajských súdov SR.

Zo všetkých týchto dôvodov navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

Na základe podaného odvolania Krajský súd v Košiciach (ďalej len odvolací súd) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, e/ a f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

Rozsudok je vo výrokoch vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 1.4.2015 o 9.45 hod., v pojednávacej miestnosti č. dv. 212 II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 26.3.2015 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalobkyňa v odvolaní uvádza všetky odvolacie dôvody, okrem odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa konkrétne namieta, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

V prejednáwanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 23.10.2014 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobkyňi (ani žalovanej) právo konať pred súdom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie na deň 23.10.2014 bolo doručené účastníkom s dostatočným časovým predstihom, čím bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania podľa citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p.

Žalobkyňa v elektronickom podaní doručenom súdu dňa 17.10.2014 žiadala zrušenie nariadeného pojednávania ako aj prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobkyne na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaním veci.

Žalobkyňa navrhla prerušiť konanie z dôvodu, že na Ústavný súd SR podala sťažnosť, týkajúcu sa porušenia jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd z dôvodu, že v konaní vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedla, že rozhodnutie v predmetnej veci závisí od otázky, ktorú nie je možné vyriešiť v tomto konaní, a ktorá musí byť rozhodnutá Ústavným súdom SR, preto sú v danom prípade splnené podmienky pre prerušenie konania, a to až do doby vydania rozhodnutia ústavného súdu o podanej sťažnosti.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie poďnet.

Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Rovnako nie je dôvod ani na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Podanie ústavnej sťažnosti navrhovateľkou na ústavnom súde totiž nie je dôvodom na prerušenie konania v danej veci, pretože výsledok konania na ústavnom súde nemôže ovplyvniť toto konanie.

Odvolaciemu súdu z jeho činnosti je známe, že Ústavný súd SR vo viacerých svojich uzneseniach obdobné sťažnosti v skutkovo rovnakých veciach odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie. Na zdôvodnenie rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ (v našom prípade žalobkyňa) sa v ďalšom konaní o merite veci pred všeobecnými súdmi môže domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne aj dovolaniami proti rozhodnutiam odvolacieho súdu, preto nie je daná právomoc ústavného súdu o týchto sťažnostiach rozhodnúť (uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 521/2013-10 zo dňa 22. augusta 2013, uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 518/2013 - 10 zo dňa 22. augusta 2013 a iné).

Bez právneho významu nezostala ani skutočnosť zistená odvolacím súdom, že uznesením Ústavného súdu SR IV. ÚS 693/2013-11 zo dňa 12.12.2013 odmietol sťažnosť žalobkyne pre nedostatok právomoci ÚS SR na ich prerokovanie a rozhodnutie, preto ani z tohto dôvodu návrh žalobkyne na prerušenie konania neobstojí.

Žalobkyňa ako účastník konania využila svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu prvého stupňa. O námietke zaujatosti uplatnenej žalobkyňou už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol. Krajský súd v Košiciach sa zaoberal všetkými dôvodmi žalobkyne, pre ktoré žiadala vylúčenie sudcov súdu prvého stupňa v danej veci. Uvedeným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5NcC/58/2012-13 zo dňa 22.10.2012 je viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania. Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Košiciach bola zo strany žalobkyne podaná sťažnosť na Ústavnom súde SR, ktorú Ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 693/2013-11 zo dňa 12.12.2013 odmietol pre nedostatok právomoci ÚS SR.

Odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p., nakoľko tento dôvod nie je relevantným dôvodom na prerušenie konania ako ani na odročenie pojednávania.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobkyne, nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k.: 4NcC 28/2012-15 zo dňa 22.10.2012

Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v podľa § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobkyne, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Aj pokiaľ ide o ostatné žalobkyňou namietané odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi

preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 133 až § 135 O.s.p.

Odvolací súd nepovažuje za správny právny záver súdu prvého stupňa pokiaľ tento na vec aplikoval ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2013 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 a pokiaľ v návaznosti na to uzavrel, že otázku prieťahov môže súd posudzovať len vychádzajúc z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prerušenia vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ustanovenie § 9 ods. 2 v takomto znení nadobudlo účinnosť od 1.1.2013 a teda nemôžu byť na základe neho posudzované zákonné podmienky pre vznik nároku zodpovednosti štátu za škodu ku ktorej malo dôjsť nesprávnym úradným postupom v období pred týmto dátumom, teda pred 1.1.2013. V tomto období totiž ust. § 9 citovaného zákona bolo v tomto znení:

Štát zodpovedá za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. V súlade s týmto zákonným ustanovením bol teda súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu oprávnený vyhodnotiť aj otázku prieťahov v súdnom konaní ako jednu zo základných podmienok vzniku zodpovednosti.

Odvolací súd je toho názoru, že ani nesprávne právne posúdenie v tejto časti nemalo za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej. Z dôvodov prvostupňového rozsudku je totiž zrejme, že tento sa napriek svojmu záveru o neexistencii rozhodnutia, ktorým by príslušné orgány konštatovali prieťahy, resp. nečinnosť v konaní sám aj vyhodnocoval túto otázku, keď s poukazom na znenie § 44 ods. 2 zák.č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) konštatoval, že zákonná lehota 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ citovaného zákona, teda v prípadoch, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie Rozhodcovského súdu. Súd prvého stupňa správne s poukazom na ust. § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení do 31.12.2014 poukázal na oprávnenosť a zároveň aj povinnosť Exekučného súdu posudzovať takýto rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska toho, či tento nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Je nesporné, že v súvislosti s takýmto postupom musí Exekučný súd vykonať viacero úkonov na základe ktorých môže uvedený záver vyhodnotiť a je nesporné, že to nie je reálne spôsobilý vykonať v lehote 15 dní. Súd prvého stupňa sa oboznámil s obsahom všetkých exekučných spisov, z ktorých žalobca odvodzuje svoje nároky a v každej veci vyhodnocoval konkrétne úkony vykonané exekučným súdom pri posudzovaní rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu a v návaznosti na to vyhodnocoval aj lehoty, v ktorých bolo o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnuté.

Odvolací súd sa zhoduje s jeho závermi v tom, že ani v jednom z posudzovaných prípadov sa nejedná o situáciu, aby exekučný súd naplnil zákonnú podmienku takých prieťahov v súdnom konaní, ktoré by zakladali nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup. Nemožno sa stotožniť s názorom žalobkyne, ktorá takýto nárok odvodzuje už od ňou konštatovaných prieťahov v rozsahu niekoľkých dní.

Odvolací súd k tejto otázke považuje za potrebné uviesť, že z vlastnej rozhodovacej praxe má vedomosť o tom, že žalobca v teraz prebiehajúcim konaní podal na Okresný súd Spišská Nová Ves v krátkom časovom úseku veľké množstvo žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so zjavným úmyslom zahliť súd do tej miery, že nebude spôsobilý o týchto žiadostiach rozhodnúť v primeraných lehotách. Takýto postoj vyplýva práve z následného postupu žalobcu, ktorý na uvedenú situáciu reagoval podaním obrovského množstva žalôb o náhradu škody z nesprávneho úradného rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na to, že obdobnou situáciou sa už opakovane zaoberal Ústavný súd Českej republiky, ktorý konštatoval, že aj právo na prístup k súdu je možné zneužiť. Zneužitie toto právo znamená vykonať ho k právom neodôvodnenej ujme iného alebo k ujme spoločnosti. Za špecifický prípad takéhoto zneužitia práva označil šikanózne správanie, ktoré spočíva v tom, že niekto vykoná svoje právo so

zámerom spôsobiť inému neprimeranú ujmu. Konštatoval, že vo vzťahu k právu na prístup k súdu možno za zneužitie tohto práva považovať situáciu, keď žalobca nezahajuje súdne konanie pre ochranu svojho aj keď domnelého, subjektívneho práva, ale zahajuje ho iba pre súdne konanie samo. Neúmerným množstvom takto zahájených konaní účastník preťažuje už aj tak preťaženú justíciu, z čoho následne ťaží zahajovaním ďalších konaní ohľadne náhrady ujmy spôsobenej neprimeranou dĺžkou konaní. Súdny tak trvaním na bezhraničnej ochrane práva na prístup k súdu bez ďalšieho dostávajú sami seba do bludného kruhu (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 27.10.2011 sp. zn. III ÚS 2791/08, uznesenie zo dňa 13.3.2012 sp. zn. III. ÚS 696/2012).

Odvolačný súd je preto toho názoru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolačný súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobkyňou tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v exekučných konaniach vedených na tomto súde (ďalej len preskúmané exekučné konania) a nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a nenáležitá je preto námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že Okresný súd Spišská nová Ves sa v preskúmaných exekučných konaniach nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia súdu podľa § 44 Exekučného poriadku a ani tým, že pred rozhodnutím o udelení poverenia preskúmal súlad exekučného titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku so zákonom.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves v preskúmaných exekučných konaniach je vecne správny.

Správny je aj záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní splnenia zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia.

Za správny považuje odvolací súd aj postup súdu prvého stupňa, ktorý nárok žalobcu odvodzovaný od tvrdenia o vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok odvodený od tvrdenia, že exekučný súd svojím nelegálnym postupom vykonal opätovne posúdenie práva žalobcu, ktoré mu už bolo priznané právoplatným rozhodcovským rozsudkom právne kvalifikoval ako nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného rozhodnutia aj napriek tomu, že žalobca tento nárok zakladal na zodpovednosti za nesprávne úradné rozhodnutie. Je totiž zrejmé, že žalobcom konštatovaný postup vyústil do vydania rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a teda aj takto tvrdené porušenie možno posudzovať iba v rámci nároku na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného rozhodnutia.

Podľa § 6 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda

spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

V preskúvaných exekučných konaniach zrušenie alebo zmena rozhodnutia okresného súdu (ako exekučného súdu), preukázané neboli a vzhľadom na nesplnenie tejto podmienky pre vznik nároku je skúmanie existencie ďalších podmienok bez právneho významu, keďže jednotlivé zákonné predpoklady vzniku práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2013 Z.z. musia byť splnené kumulatívne.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nenáležitá je preto odvolacia námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj všetky ostatné odvolacie námietky, týkajúce sa tejto otázky. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, z akého dôvodu sa nezaoberal samotnou výškou škody či nemajetkovej ujmy a v tomto smere nie je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní, že vyjadrenie žalovanej jej nebolo doručené a nebolo doručené ani súdu, a teda súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vyjadrenie žalovanej k žalobe zo dňa 4.2.2013 bolo doručené Okresnému súdu Spišská Nová Ves dňa 6.2.2013. Uvedené vyjadrenie žalovanej bolo doručené žalobkyni dňa 25.2.2013, čo vyplýva z doručky na č.l. 41.

Za tejto situácie mala žalobkyňa dostatok času na to, aby sa vyjadrila k argumentom žalovanej a prípadne navrhla vykonať dôkazy na ich vyvrátenie a pokiaľ tak neurobila, sama sa vzdala tohto procesného práva, ktorého realizácia jej však nebola znemožnená postupom súdu.

Keďže vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo súdu doručené, neboli splnené ani podmienky pre rozhodnutie podľa § 153b ods. 2 O.s.p. rozsudkom pre zmeškanie.

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že nemala možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tohto práva sa vzdala sama tým, že sa nedostavila na pojednávanie, na ktoré bola riadne predvolaná a ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v spise a pokiaľ by sa žalobkyňa bola tohto pojednávania zúčastnila, mala možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobkyne na súdnu ochranu porušené neboli.

Nenáležitá je námietka žalobkyne, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní, za splnenia podmienok podľa § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako už bolo uvedené vyššie.

K námietke žalobkyne, že súd odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach odvolací súd uvádza, že takýto postup súdu nie je vylúčený, pokiaľ ide o konanie medzi rovnakými účastníkmi a s rovnakým skutkovým základom a nakoniec sama žalobkyňa podáva rovnaké odvolania vo všetkých veciach tých istých účastníkov konania a o tom istom predmete konania bez zohľadnenia rozdielnosti jednotlivých konaní.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobkyne nedôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým súd prvého stupňa žalobný návrh zamietol ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalobkyni, trovy odvolacieho konania jej však nevznikli a žalobkyňa nemá právo na ich náhradu, preto súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.